

BEZVSEHO

Tak už nám to pomalu, ale jistě začíná. Konec prázdnin přinesl „nelítostný boj“ s učebním (tedy aspoň některým z nás)! Za celou redakci tu vítám nové prváky, kteří už si také pomalu, ale jistě začínají zvykat. Na konci nás čekají maturity a závěrečné zkoušky. Tak bych všem těm, co budou končit (ale i těm, co začínají) chtěla popřát hodně štěstí, protože ho určitě budou potřebovat. „Prváčkům“ bych přála hlavně to, aby se nenechali odradit počátečními neúspěchy, ale aby zkontrolovali i svoje první vášně. . . -Dalín-

Vážení rodiče, kolegové, studenti,

prázdniny skončily a tak se po dvouměsíčním odpočinku a relaxaci opět scházíme, abychom společně vstoupili do školního roku 2006/2007. Chtěl bych v naší škole uvítat zejména studenty prvních ročníků a přeji jim, aby se jim u nás líbilo, aby se co nejvíce naučili a aby studium řádně zahájili a vytvořili si předpoklady pro jeho zdárné ukončení. Přechod na střední školu je určitým zlomem a bude záležet na tom, jak se všichni „nováčci“ se změnou prostředí, s jiným režimem, učivem, pedagogy a novými kamarády sžijí. Také vítám po prázdninách všechny ostatní studenty a přeji jim pohodový pobyt, dobré studijní výsledky a poklidnou atmosféru pro studium. No a nám, pedagogům přeji pevné nervy, kvalitní studenty a bezkonfliktní chod školy. Bude záležet na nás všech, jestli to tak bude. Ještě bych chtěl požádat všechny studenty o několik málo, velice snadno splnitelných věcí. Je to: zodpovědný přístup ke studiu, slušné chování, pravidelná docházka a korektní jednání! Pokud bude vše probíhat v duchu těchto požadavků, věřím, že případných konfliktů bude co nejméně a tento školní rok proběhne v klidu a pohodě. Díky za to a přeji dobrý start nám všem!

Svatopluk Kubeš

ZAHÁJENÍ ŠKOLNÍHO ROKU

Letošní zahájení školního roku 2006/2007 ve Střední odborné škole mediální grafiky a polygrafie v Rumburku bylo jiné než v minulých letech. Slavnostního zahájení a setkání se žáky prvních ročníků se totiž zúčastnil hejtman Ústeckého kraje Ing. Jiří Šulc a tisková mluvčí pana hejtmána Mgr. Šárka Roudnická. Pan hejtman pohovořil se studenty a pracovníky školy, prohlédl si prostory odborného výcviku a seznámil se s technologií pro

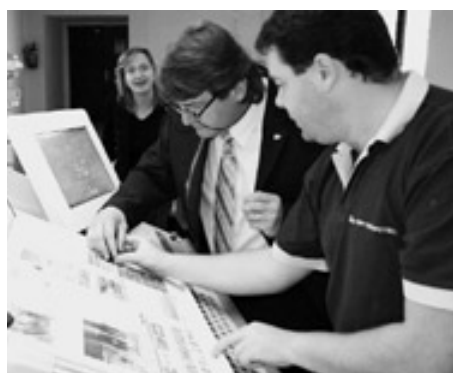
přípravu, tisk a dokončovací zpracování polygrafických výrobků. Jeho pozornost upoutal nejvíce nový tiskový stroj KBA Performa 66, který škola zakoupila v rámci projektu za peníze z EU. Na financování se částečně podílel i Ústecký kraj. Dále pan hejtman navštívil, školu, domov mládeže a školní jídelnu. Během návštěvy se hovořilo i o rekonstrukci prostor školy, tak snad v dohledné době bude i areál školy důstojnou vizitkou Ústeckého kraje jako zřizovatele naší školy. Děkujeme za návštěvu!

-sk-

Pište nám na elektronickou adresu: bezevseho@sosmgrp.cz

Zahájení školního roku na SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk

PIŠTE

Chtěla bych apelovat na ty, kteří by se také chtěli zapojit do psaní pro Bezevšeho, aby nečekali, až je někdo poprosí, a jednoduše něco sesmolí. On každý dokáže říct, že se mu ty noviny nelíbí, co by tam chtěl nebo změnil. Tak přidejte ruku k dílu. Není to BEZNIČEHO ale BEZEVŠEHO. Je to časopis o nás a pro nás. Tak seberte odvahu. Ono něco špatné je i pro něco dobré. I vaše záporné reakce jsou důkazem toho, že ty noviny čtete.

-DALin-

Vážení a milí čtenáři,

vítám Vás za celou redakci u nového vydání Bezevšeho. Děkuji všem, kteří pracovali na tomto již 16. čísle, především celé RR, většina je ze 3. A a pracují poctivě, nejen že plní zadané úkoly, ale mají vlastní nápady a píšou dobře. Víte, ona to není žádná legrace něco začít a setrvat u toho dlouhodobě. Takové noviny, to je pořádná fuška, chceme, aby měly svoji úroveň, aby byly zajímavé, aktuální, pěkné graficky, aby Vám přinášely i odborné poznatky z praxe, z polygrafie, aby ve fotografiích zdokumentovaly uplynulý čas, aby se v nich otiskovaly Vaše školní práce. Samozřejmě, že noviny jsou určeny všem členům „ústavu“, nejen studentům. Ale to víte, že nás nejvíce těší, že po novinách sáhnete právě Vy, naši studenti, a jste zvědaví, co v nich tentokrát najdete. Mám však stále pocit, že jsou málo studentské, podle mě jim chybí recese a legrace a kritika a zábava ... Pomozte a nekritizujte jen tak naplano a něco dělejte, ať jsou noviny stále lepší a lepší. Těším se na nový školní rok, jsem zvědavá, co přinese. Budu velmi ráda, když jakýmkoliv způsobem pošlete svůj příspěvek, jestli to bude mailem, do schránky nebo jej zanesete osobně do kabinetu, je jedno.

Pokud by se našel někdo, kdo by pravidelně pracoval v redakční radě, přijďte, rádi Vás zaměstnáme a to doslova!

A ještě prosba! Schránka v přízemí není odpadkový koš, je určena pro Vaše příspěvky!

-ŠA-

P. S. Redakce Bezevšeho: I. Šabatová, kabinet 3. patro

Ptáte se....

Velmi často se ptáte, kam jdou peníze za noviny, které utržíme. V minulosti jsme sponzorovali dětský domov tady v Rumburku, ten byl však zrušen. Děti putovaly do DD v celé republice. Koncem loňského školního roku jsme se s DALin a Mickou vypravily do DD v Krásné Lípě, v následujícím článku se dozvíte podrobnosti o tomto domově. Paní ředitelka nás ochotně přijala, zodpověděla nám naše otázky a provedla nás všemi prostorami DD. Dětskému domovu jsme věnovaly částku 1 500,- Kč.

Druhý sponzorský počín je také chválný, částka 1 000,- Kč putovala do pokladničky našeho DM, paní vychovatelky Vás, internátníky, budou moci odměnit za Vaše aktivity alespoň maličkostí a nebudou muset kupovat drobnůstky jen z vlastní kapsy.

Pokud máte další nápad, komu věnovat peníze v budoucnu, sem s ním. Nejedná se o velké částky, leč přeci jen mohou pomoci.

- ŠA-

Na otázky K. Mertové

- 1) Jak dlouho pracujete na této škole?
- 2) Co Vám práce přináší a co naopak bere?
- 3) Co se Vám na této škole líbí a co byste naopak změnil(a)?
- 4) Zasahuje Vám práce do rodinného života?

- 5) Čím jste si jako malý(á) přál(a) být?
- 6) Kdybyste si mohl(a) vybrat zaměstnání, čím byste chtěl(a) být?
- 7) Ted' trochu z jiného soudku. Máte možnost změnit jednu jedinou věc v naší zemi. Jaká věc by to byla?

odpovídá učitelka odborného výcviku Radka Štěpánková

- 1) Na této škole pracuji od roku 1992, což je neuvěřitelných 14 let.
- 2) Práci, kterou dělám, mám moc ráda, přináší mi tedy uspokojení a hlavně spoustu dobrých výtvarných nápadů. A co mi bere? Snad jen iluze o dobrém vychování některých žáků.
- 3) Určitě bych si přála, aby se změnil vzhled školy. Myslím, že když otevřete dveře školy, mělo by na vás dýchnout jakési její kouzlo, což této škole určitě chybí.
- 4) Skoro každý den. Jelikož tu pracuje i můj manžel, je jasné, že naše odpolední hovory u kávičky vždy sklouznou k dění ve škole.
- 5) Už od mala jsem chtěla být paní učitelka, což se mi tedy téměř vyplnilo.
- 6) Chtěla bych mít malou útulnou keramickou dílnu a v ní tvořit - pro radost.
- 7) Změnila bych všechny zlé, závistivé a nepříjemné lidi v dobráky.

Kresba: -Den-

a učitel odborného výcviku Martin Štěpánek

- 1) Od roku 1991.
- 2) Přináší mi uspokojení, setkávání s bývalými studenty, kteří jsou v současnosti spokojení, dobře placení tiskaři či živnostníci. A někdy mi bere dech příliš velké chvástání některých z nich.
- 3) Na naší škole se mi nejvíc líbí moje žena a zrušil bych čocku na jídelníčku.
- 4) Někdy hodně.
- 5) Fotbalistou.
- 6) Asi bych neměnil.
- 7) Aby všichni politici v naší zemi pracovali za průměrnou mzdou!

Kresba: -Den-

Za rozhovor děkuje K. Mertová, 2. A

EURO HRY DOKSY 2006

Poslední prázdninový víkend se tým zaměstnanců SOŠmgp Rumburk zúčastnil třetího ročníku této sportovní soutěže. Závodilo se celkem v šestnácti disciplínách (kopaná, tenis, stolní tenis, plavání, veslování, orientační běh, biatlon, junglecreek, bungeerunning, lukostřelba, horolezecká stěna, cyklistika, nohejbal, beachvolleyball, cyklistika-časovka). Po tří denním závodění se šestičlenné družstvo „Polygrafka“ umístilo na 30. místě z šedesáti družstev. Družstvo zaplatilo „nováčkovskou daň“ – byly zde disciplíny, se kterými doposud neměl nikdo z družstva co do činění. Podmínkou pro vstup do závodu bylo šestičlenné družstvo, ve kterém musela být jedna žena a jeden závodník starší 45 let. Naši školu reprezentovali tito závodníci: Radka Štěpánková, Martin Štěpánek, Jiří Malypetr, Martin Macek, Ladislav Kočí a Svatopluk Kubeš. Všichni účastníci soutěže se shodli na tom, že příští rok pojedou znovu a umístění bude o nějakou příčku směrem nahoru lepší!

-sk-

TRADIČNÍ ZÁŘIJOVÉ ohlédnutí za koncem školního roku na DM I

Na konci školního roku se na DM I děje vždy spousta zajímavých věcí, časopis Bezevšeho však na konci školního roku nevychází, a protože by byla škoda na tyto akce zapomenout, vracím se k nim tradičně v poprázdninovém čísle.

Celý květen a červen se na DM I ještě občas cvičilo (Bc. L. Obergruberová), proběhlo rehabilitační cvičení (J. Trejtnarová), ale hlavně se hrál se velkým zápallem volejbal (Bc. L. Obergruberová a její tým).

Ve výchovné skupině 3 (Bc. L. Obergruberová) se uskutečnily psychoaktivity s tématy:

- Neverbální komunikace - 3.S
- Koncepce a antikoncepce - 1. S
- Sebepoznání - 3.S, 1.S

Tradiční akcí, na jejíž organizaci se podílí celý DM I, bylo soutěžní odpoledne pro děti z rumburského dětského domova (podrobněji o této akci v předchozím čísle Bezevšeho).

V červnu nechyběl ani oblíbený výlet do NP České Švýcarsko, který jsme si letos opravdu užili - hledal se poklad, soutěžilo se v místních znalostech, prozkoumával se starý vodní náhon, opékaly se vuřty i laskominky netradiční - Marshmalows (americká klasika - pěnové bonbóny nabodnuté na klacku), a dokonce ze zpívalo ve vláčku motoráčku.

Za květen a červen jsme na DM I ještě stihli (Bc. L. Obergruberová):

- hru „Hledání pokladu“
- turnaj v kuličkách
- turnaj v petangue
- Kimovku
- hru „Puclepátračka“
- psychohru „Deštník sebeúcty“
- „Masky aneb pohled do očí předků“
- večerní čtení příběhů

A jaký by to byl konec školního roku, kdyby neproběhlo rozloučení s maturanty i prázdninové loučení navzájem.

Teď již ale začíná nový školní rok. DM I v něm přivítal plno nových tváří - dívky z 1.A a 1. S, přibyl i kluci ze 4.S a nová sympatická děvčata z nástavbového studia. Přes prázdniny se podařilo vedení školy realizovat komplexní přestavbu dvou toalet a sprch, které byly již v havarijním stavu, a vymalovat některé části DMI (jen škoda, že místo chodeb nebylo vymalováno více pokojů, myslím, že by to studenti bydlící v pokojích, kde nebylo malováno dlouhá léta, uvítali více).

Věřím a doufám, že i nastávající školní rok bude pro staré i nové obyvatele krásným časem, na který nezapomenou...

Bc. Lenka Obergruberová,
vychovatelka - DM I

V červnu uplynulého školního roku se již tradičně studenti naší školy zapojili do realizace veřejné sbírky „Pozvedněte slabé“, organizované nadací Euronisa. Výtěžek sbírky - šest a půl tisíce korun - bude věnován Farní charitě Rumburk (projekt Generační most, který umožňuje setkávání osaměle žijících seniorů s dětmi z Mateřského centra) a Domovu důchodců a Ústavu sociální péče ve Filipově (zapojení mentálně postižených e seniorů do aktivního života).

INFO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE

Poděkování patří studentům bývalé 3.S, kteří se na sbírce podíleli (Martina Fischerová, Petra Davidová, Romana Žižková, Ondřej Suchý, Karel Kessler, Martin Šimek), ale i všem, kdo do ní přispěli a nepodlehli myšlence: „Nám také nikdo nepomáhá, proč bychom měli pomáhat my“. Vždyť každý z nás jednou zestárne a bude potřebovat pomoc a ne vždy a ne ve všem se lze spolehnout na svou rodinu a stát.

Začíná nový školní rok, ve kterém bude opět realizován interaktivní program prevence sociálně patologických jevů.

Hned na začátku září proběhly jeho první dvouhodiny v nových třídách - 1.A a 1.S. Obě byly zaměřeny na vzájemné poznávání se žáků ve třídě, neboť to, že se ve třídě žáci navzájem dobře znají a cítí se mezi sebou dobře, je základem veškeré prevence.

V dalších měsících se uskuteční preventivní aktivity ve vyšších ročnících.

Bc. Lenka Obergruberová, školní metodička prevence

Zeptali jsme se nových studentů

1) První dojem z intru/pokoje

Monča: Můj první dojem z pokoje byl docela dobrý, protože jsem chtěla být na tomhle pokoji :-). Ale ta sprcha... Ta plíseň na tom stropě mi docela vadí... No, ale chápu to, protože to je starý a vlhký barák.

Miša: První dojem byl takový: „Ježíš, tady nic není“, ale je to tu celkem fajn, když jsme si to s holkama vyzdobily po svém!

2) Váš názor na vychovatelky popř. na jiné zaměstnance

Monča: Vychovatelky jsou podle mého názoru v pohodě a učitelé taky, „zatím“ :-)

Miša: Naše „vychny“ jsou O.K., dá se s nimi i pokecat a většinou nám dovolí, co chceme.

3) Chtěli byste něco změnit? (stravu, vycházky, ...)

Monča: Změnila bych asi to jídlo, protože se to, s prominutím, nedá někdy jíst :- (Vycházky asi ne, ty jdou.

Miša: Přesně tak s tím jídlem stoprocentně souhlasím a vycházky bych prodloužila aspoň do 19.00, jako to mají na 2. intru, a když ně to, tak alespoň „kouřící“ patnáctiminutovku! :-)

4) Co vám tady chybí z domova?

Monča: Z domova? Samozřejmě kamarádi, můj potkan a takový to kouzlo domova... Jinak mi chybí nejvíc, úplně nejvíc tatka a můj kluk.

Miša: No mně asi taky nejvíc kámoši, ale jinak já jsem přizpůsobivý člověk :-)

-Terrka-

PODVAADVACÁTÉ...

Páteční odpoledne, odpoledne před víkendem, na jehož konci bude nedělní večer, chvíle, kdy se na domově mládeže poprvé po prázdninách otevrou dveře a chodby i pokoje se zaplní novými i starými obyvateli, rozezní se jejich hlasem, smíchem...

Teď je tu ale ještě ticho, klid, v celém našem „ústavu“ jsem už sama a naposledy procházím všemi prostory a kontroluji, zda je všechno připravené a na svém místě.

Otvírám dveře jednotlivých pokojů a v každém se mi zjevují tváře těch, kdo tu bydleli nejen těsně před prázdninami, ale také před mnoha lety.

Postavy a postavičky, s jejich radostmi, ale i starostmi a smutky a životními příběhy. Odvíjí se mi před očima, co všechno jsme tu spolu prožili, zvládli, překonali, vyřešili - a to nejen tady, na domově mládeže v Rumburku, ale i v Mikulášovicích a Krásné Lípě.

Vždyť školní rok začínám v této škole už po dvaadvacáté...

A pokaždé znovu cítím stejné rozechvění, stejné těšení se na nové obyvatele těchto zdí a tiše doufám, že jim budu i tentokrát dobrým průvodcem v prvních letech, kdy se začínají osamostatňovat a připravovat se na svou dospělost.

Vítejte na DM I.

Bc. Lenka Obergruberová, vychovatelka - DM I

DĚTSKÝ DOMOV v Krásné Lípě

funguje zhruba dvacet let. Jeho zřizovatelem je Krajský úřad v Ústí nad Labem. Ředitelkou domova je paní JANA DYKASTOVÁ.

Jedná se o DD rodinného typu, děti ve věku od tří do osmnácti let žijí v rodinách (jsou tu celkem tři). Každá rodina má dvě tety, které se ve své službě střídají. Každá rodina má své zázemí, tj. kuchyň, obývací, sociální zařízení a dětské pokoje. Není lehké najít prostředky na takové zařízení, aby se tu děti cítily dobře. To, jak byty vypadají, je dlouhodobá práce a úsilí, potřebné k získání nemalých financí.

DD má dvě budovy, hlavní a tzv. domeček hned v sousedství, kde žije jedna rodina. V DD vaří hlavní kuchyně, ale o víkendech si rodiny vaří samy. A také si perou a žehlí... V DD nechybí lyžárna a kola, hřiště,... všichni se tu snaží, aby děti žily plnohodnotně, jezdí se na hory, na kola, do lázní, k moři,...

Paní ředitelce jsem položila několik otázek:

1. Jaká je práce ředitelky, s čím se potýkáte?

Má práce je výchovná, zajišťujeme sociální péči dětem, které ze závažných důvodů nemohou být vychovávány v rodině, starám se též o hmotné prostředky.

2. Kde sháníte peníze, kterých je vždy a všude málo?

Zpravidla od sponzorů, různých nadací...

3. Jak se potýkáte s učením, přípravou do školy, vývojovými poruchami učení, spolupracujete s odborníky? Jak to zvládají vychovatelé?

Dětí s poruchami učení přibývá, v DD máme experta poskytnutého OS Člověk hledá člověka, který se s problémovými dětmi učí. Na přípravu do školy dohlížejí tety, jejichž povinností je spolupracovat se školou, takže docházejí na třídní schůzky jako rodiče. Podstatou DD tohoto typu je, že děti nejsou izolovány od okolního světa, ale začleňují se do dětského kolektivu již v předškolním věku, navštěvují mateřskou školu, kam je teta každé ráno vodí.

4. Jaký je další osud dětí, kdo jim pomůže s výběrem zaměstnání, s bydlením,....?

Osudy dětí jsou různé, zpravidla jsou ubytovány v Domech na půli cesty, neboť se nemají kam vrátit. Rodina o ně nejeví zájem a do mís-

ta trvalého bydliště se nechtějí vracet. Zpravidla bydlí poblíž DD. Jen minimum z nich si najde partnera a jde vlastní cestou.

5. Víím, že spolupracujete s různými nadacemi, osobnostmi..., můžete uvést ty nejzajímavější?

Nadace Terezy Maxové, Nadační fond manželů Livie a Václava Klausových, NF Plaváček, OS Člověk hledá člověka.

Přeji Vám všem s celou RR mnoho zdaru ve Vaší práci, necht' je u Vás dětem dobře, rodinu a lásku rodičů nikdy nelze nahradit, ale lze jim vytvořit slušné prostředí nejen po stránce hmotné, ale i po stránce citové. Děkuji za rozhovor.

-ŠA-

NÁVŠTĚVA DĚTSKÉHO DOMOVA V KRÁSNÉ LÍPĚ

Dětský domov jsme navštívily koncem školního roku. Byla jsem příjemně překvapena, nečekala jsem, že bude celý domov zářit barvičkami a pohodou. Děti byly rozděleny do tzv. „rodinek“, každá rodinka měla svůj vlastní obývací pokoj s veškerým vybavením, kuchyňkou a samozřejmě nechyběly dětské pokoje, kde spaly po dvou, starší samy, aby měly klid na učení.

I když všude bylo pěkně uklizeno a čistoučko, nikdo z nás by tam zřejmě nechtěl být.

Malé děti z nás měly radost a stále se na nás usmívaly, vypadaly vážně šťastně, ale zdravý rozum ví, ty děti to cítí, že by jim bylo rozhodně lépe s hodnými rodiči doma...

Po celou dobu návštěvy mi jich bylo upřímně líto.

-Micka-

Na konci minulého školního roku jsme byly s paní uč. Šabatovou a mou spolužačkou na návštěvě v DD Krásná Lípa. Přivítala nás vilka jako vystřižená z rodinných filmů. Když jsme postupně procházeli celým domovem i s paní ředitelkou, některé děti, které právě byly na pokojích, na nás koukaly poněkud podivně, hlavně ty starší. Poté nám bylo vše vysvětleno,

prý už si připadají jako zvířata v ZOO. Vlastně se nebylo čemu divit. Jinak celý DD vypadal velice útulně. Děti žijí v tzv. rodinách, mají svoje byty, ve kterých si se svojí „tetou“ vaří, perou, uklízí... jako v normálních rodinách. Můj osobní pocit byl takový, že jsem ty děti strašně litovala. Člověk může mít cokoliv a to oni v podstatě mají, ale to hlavní jim chybí. Určitě bych se tam chtěla jet ještě podívat, ale člověk musí mít chuť a sílu....

-DALin-

Od 12. 6. do 31. 12. 2006 můžete přispět zasláním DMS o.s. DUHA Zámeček.

Stačí odeslat SMS s textem:

DMS DUHAZAMECEK na číslo 87777.

Občanské sdružení Duha Zámeček se zaměřuje na integraci dětí z dětských domovů do běžného života. Pořádá pro ně výpravy do přírody, navštěvují kina, divadla i fotbal.

Speciálně se zaměřuje na podporu talentovaných dětí, které vyrůstají za zdmi ústavů (pořádá jejich koncerty, výstavy výtvarných děl i fotografií). Každý měsíc je navíc všem dětem v domovech zasílán Zámeček - časopis plný užitečných informací a nápadů, který je ale především prostředkem k jejich seberealizaci. Více než polovinu Zámečku tvoří příběhy dětí, jejich reportáže, názory a úvahy. Zámeček si nyní tvoří převážně děti z domovů vedené svým dětským šéfredaktorem Milošem Nguyenem z DD Krásná Lípa. Podle mnoha odborníků je to báječná možnost k jejich seberealizaci i k tomu, aby se zbavili křivd, jež na nich (naše) společnost napáchala. Časopis Zámeček je vydáván v nákladu 2.250 výtisků pro děti ve všech dětských domovech a dalších zařízeních v celé republice. Dále se úzce spolupracuje s dětskými domovy v Příboře, Dubové, Velkých Heralticích, Těrlicku, Fulneku, Hranicích na Moravě a Litovli, pravidelné kontakty má o.s. s dětmi z dalších přibližně 30 DD.

Získané finanční prostředky budou sloužit pro děti z dětských domovů.

Cena DMS je 30,- Kč, příjemce Vaší pomoci obdrží 27,- Kč.

O.s. DUHA Zámeček k 16. září 2006 obdrželo 307 DMS.

Děkujeme!

25 LET ŠKOLY

Chtěl bych se ještě pár slovy vrátit k setkání u příležitosti 25 let trvání polygrafické školy v Rumburku. Chtěl bych především poděkovat všem, kteří se zúčastnili. Měl jsem z toho upřímnou radost. Přijeli i absolventi, kteří zde nebyli od roku 1984. Na setkání se sjelo odhadem 260 – 290 bývalých žáků či zaměstnanců naší školy. Počasí bylo přímo ukázkové, snad jen ta teplota mohla být o nějaký ten stupínek nižší, ale na to jsme si už v tomto létě zvykli. I přes počáteční problémy se „zamrzlou pípou“ určitě patří i poděkování všem, kteří zajišťovali občerstvení. Setkání se protáhlo do podvečerních hodin a někteří účastníci si měli co sdělovat i do pozdních nočních, možná spíše ranních hodin. Byla to povedená akce a věřím, že až se opětovně setkáme u příležitosti 30 let trvání školy v roce 2011, tak to opět bude příležitost zavzpomínat na školní léta a možnost se setkat s přáteli, na které nám v tom běžném denním shonu nezbyvá čas. Díky všem a nashledanou za pět let!

-sk-

Vzkazy ze srazu

● Ahoj polygrafáci!

Naše kroky k Vám sem vždycky rády směřují, protože jsme tady zažili nezapomenutelné chvíle při studiu i potom. Jste tady super parta, a proto se koná akce tohoto kalibru. Jsme oba pyšní na to, že patříme do téhle skvělé party taky. 25 let, to je pořádně dlouhá doba. Jste skvělí... *Marek Winter + Klára*

● Bylo milé všechny zase vidět. Tato škola byla základ a princip mého života. Už se to nikdy nevrátí. Za pět let zase tady.

Švábířka Blanka + Helena

● „Polygrafka“ a bezva lidi kolem ní - to je srdeční záležitost navždy. Nic víc, nic míň! Čau někdy příště.

Standa Knap

● Miluju BEZEVŠEHO

-máma- (AŠA)

● Bylo tady krásně - dlouho...

Honza Pánek

● Ani jsem netušila, jak mi může toto místo změnit život..., no za pár let si povíme zase...

Martina Řeháčková

● Zdravíme!

Vlárka Procházková (1999 – 2004)

● Jsem ráda, že jsem se mohla po letech vrátit do školy, ve které jsem strávila nejlepší roky života. Ráda vzpomínám na první ročník, kde nás na praxi měl pan Ivo Šabata, s kterým jsme se kolikrát moc nasmáli. Děkuji.

Dáša Valková

● Ahoj školičko, ráda Vás všechny vidím a moc se mi stýská po intru, ústavu i po ústavních členech.

Linda

● Ahoj všichni zde i příchozí. Jsem ráda, že tu jsem a že Vás všechny vidím! Přejí všem šťastný život.

Trtíček

● Rumburk je nejlepší!...SOUp je nejlepší škola:-)! Pardubice!

Pavla Veselá (2001 - 2003)

● Vzpomínky jsou kořením života...!! Ráda vzpomínám na tuto školu:-).

Alenka

● Díky za všechno.

Jan Šlechta (2000)

● Potkal jsem se s dobrými kamarády.

Filip Stadler

● Vždy to tu bylo super!

Alena Šošková (Svobodová)

● Bylo to tu super!

Jirka Šedivý

● Čtyři roky na této škole byly super, učitelé super.

Romana Syrovátková-Křídlová (1987-1991)

● Po třech letech opět zpátky, V hlavě zase samý zmatky. Moc se to tu nezměnilo, je to stejný, jak to bylo!

Ladislav Baláž

● Chichi, miluju polygrafku a hlavně polygrafáky:-)! Mějte se famfárově

Kája

● Zase mezi svýma. Jako by těch dvacet roků ani nebylo za náma. Rumburk je sídlo všech správných polygrafáků a pro mě je každá návštěva obrovský zážitek. Tak ať se naši polygrafce daří!

Ahoj Kenty Urbánek

● Moji milí stvořitelé, léta, která jsem zde mohl pobývat, navždy zůstanou tím nejlepším, co mě potkalo. Rád se sem vracím a velice rád vzpomínám...

Martin „Prdla“ Prouza

Populární Vlárka Kořínek vzkaz sice nenapsal, ale příspěvkem na dětský domov nešetřil.

DRAČÍ LODĚ

1. Odkud dračí lodě pocházejí? Mohl bys je popsat?

Historie dračích lodí sahá až do období kolem 2. tis. př. n. letopočtem ve staré Číně. Dračí loď je 12,5m dlouhá a váží 250 kg. Na lodi pádluje 20 draků. Deset nalevo a deset napravo. Posádku ještě tvoří bubeník vpředu a kormidelník. Vzadu je drak ještě ozdoben dračím ocasem a hlavou.

2. Jak dlouho už se tímto sportem zabýváš a jaké ti to přineslo největší úspěchy?

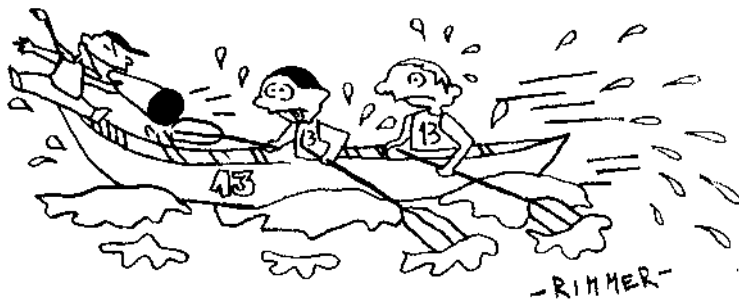
Dračím lodím se věnuji teprve druhým rokem, protože to je u nás poměrně nový sport. Ale i přesto jsou v tomto sportu Češi takřka elita. Z ME v Praze „vyjeli“ draci na Vltavě dvě zлата a jeden bronz (jeli tři závody!). Co se týče mě, za svůj úspěch považuji dva tituly ME v kategorii Club open.

3. Před ME vám někdo zapálil areál a shořely lodě. Kde a jak jste sháněli finanční prostředky?

To bylo ME dost v ohrožení, protože nám shořely čtyři lodě ze šesti. Ale díky nezlomnosti a pracovitosti našeho vedení se povedlo sehnat dostatek peněz aspoň na prozatímní pronájem lodí.

4. Co podle tebe tento sport obnáší?

Sport je to velice náročné, protože je zapotřebí velké fyziky, ale i přesto mě to baví, poněvadž ta posádka dvaceti lidí tvoří výbornou partu, se kterou jsem rád. Je s nima sranda.

5. A co budeš dělat po maturitě, chystáš se lodím věnovat úplně maximálně nebo dáš přednost „obyčejné práci“?

Jediné, na co se netěším, je to, až udělám maturitu, protože budu muset začít pracovat, jelikož mě lodě neuživí. Doufám jen, že se jim budu moci věnovat i jakožto pracující.

Na otázky -Dalín- odpověděl Martin Mohaupt ze 2.G.

TURISTICKÝ KURZ - STARÉ SPLAVY 2006

-Rimmer-

Tak jako každý školní rok, i letos jsme v červnu pořádali školní turistický kurz. Konal se ve Starých Splavech u Máchova jezera. Náplní kurzu byla pěší turistika a cykloturistika.

Pod vedením zkušených a ošlehaných instruktorů p. Svobody a p. Sýkory našlapali koláci spousty kilometrů.

Pěšáci se rovněž činili. Pro velký úspěch v minulých ročnících byla vyhlášena ihned na počátku soutěž o nejlepší „šlapku a couru“ kurzu. Vybrané trasy nám pod nohama slušně ubíhaly a s každým kilometrem se družstvo tmelilo. Královskou etapou byl výlet na Bezděz. Úmorné vedro, pot, písek, skály, nic z toho nám nezabránilo zdolat náš cíl. Odměnou nám byl překrásný rozhled na celý Máchův kraj a zajímavá prohlídka hradu.

Za podané výkony musím všechny pěšáky pochválit a ještě navíc vyzdvihnout výkon Terezy Markusové, které jsme celou cestu koukali jen na záda. Vražděné tempo, které nasadila, bylo zdrcující, ale skupina zařála nohy v pět a šlapala jako o závod.

Kurz se vydařil na sto procent. A to i díky počasí, které nás provázelo po celou dobu a hýčkalo nás azurovým nebem a třicítkami. Volné chvíle jsme trávili opět aktivně. Hrál se volejbal, nohejbal, stolní tenis a probíhala výuka jízdy na windsurfingu a v podvečer se vždy rozhořel táborák. Samozřejmě buřty byly. Společně s okouzlujícím a romantickým prostředím Máchova jezera v nás těchto pět dnů zanechalo spoustu krásných dojmů a zážitků. Nyní se už těšíme na ten příští a doufáme, že se vydaří přinejmenším jako ten letošní.

-Mc-

GIRO DI POLYGRAF

1. etapa: Rumburk - Varnsdorf - Waltersdorf - Mařenice - Cvikov - Lindava - Velký Grunov - Mimoň - Borný (80 km).

V horku bylo nejhorší vyjet do sedla pod Luží v obci Waltersdorf, kde byla připravena první mobilní IP jednotka pro případ infarktu. Krásný byl průjezd zapomenutým krajem v okolí Zákup a osvěžující byla zmrzlina na náměstí v Mimoni.

2. etapa: „Kokořínská“ - Borný - Doksy - Nosálov - Ráj - Kokořín - Olešno - Houska - Žďár - Okna - Borný (70 km).

Turisticko - kulturní etapa byla fyzicky náročná, nejhorší bylo stoupaní do obce Nosálov a výšlap (na kole i pěšky) na Housku. Všichni muži jsme obdivovali Veroniku Schinkmannovou, která jako jediná žena snášela útrapy toho dne (osobní trenér R. Sýkora jí občas pomáhal do kopce a všichni ostatní už nemohli a záviděli).

3. etapa „Odpočinková“ (3. den je krizový) Borný - Mariánská cesta - Bělá pod Bezdězem - hrad Bezděz (603,5 m) - Obora - Doksy - Borný (60 km).

Odpočinková byla tato etapa jen na začátku, jeli jsme po upravené lesní cestě a přes bývalý vojenský prostor u Bělé, ale potom přišlo stoupaní na Bezděz, kde posledních pár set metrů jsme nesli kola, ale „panorámata“ a prohlídka za tu dřinu stála. Na závěr jsme za odměnu sletěli na kolech dolů a po státní silnici jeli do Doks.

4. etapa „Ralská“ (rajská?) - Borný - Mimoň - Vranov - Ralsko (696 m) - Mimoň - Borný (50 km).

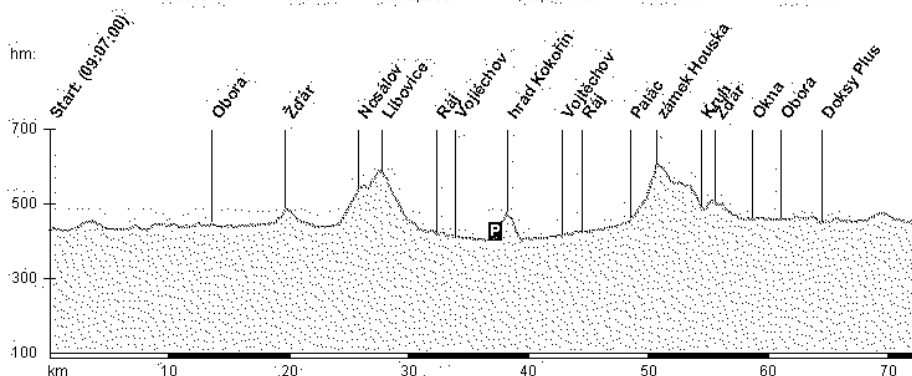
Fyzicky i psychicky nejnáročnější trasa ve velkém horku. Po státovce do Mimone a dále do Vranova a odbočka vpravo po turistické stezce, kde jsme museli kola tlačít do strmého kopce za pomoci mnoha komárů, kteří nám vlévají adrenalin do žil a současně pili krev. Na vrchol naší „K2“ vylezl pouze R. Sýkora a R. Myšička, ostatní zůstali pod vrcholem. Absolutorium zaslouží Veronika S., která tuto etapu s námi přežila. Cestou zpět jsme se zastavili v malé ZOO opuštěných zvířat v Hradčanech.

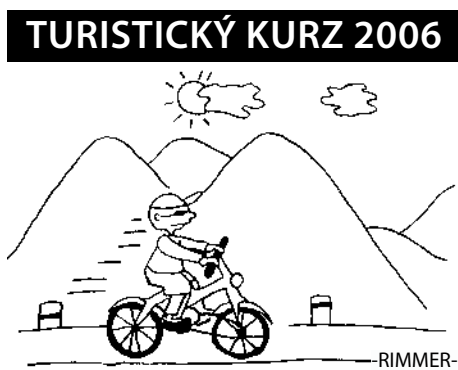
5. etapa „Ústav domů“ - Doksy - Nový Bor - Rumburk (60 km).

Tuto etapu již absolvoval pouze náš kondiční trenér R. Sýkora... -R. Svoboda-

Kokořín Houska kurz 2006

Distance:	72,64 km	Time:	03:25:40 h	Category:	3 Star
Ascent:	652 hm	AV-Speed:	21,19 km/h	AV-HR:	0 P/min
Descent:	622 hm	Max-Speed:	46,80 km/h	Max-HR:	0 P/min

1.G

3.B

3.A

3.S

FOTOhlédnutí za praktickými a ústními závěrečnými zkouškami oborů reprodukční grafik, tiskař na polygrafických strojích a knihař ve školním roce 2005/2006

MECHANICKÝ POMERANČ / Anthony Burgess

„Co teda jako bude, he?“ zvolá Alex a s kamarády se vrhají do města zažít to správné „supernásilí“ již posilnění „starým dobrým plusmílkem“ – mléko smíchané s drogou. Ve slabém světle pouličního osvětlení krácejí čtyři agresivně naladěné postavy Alex, Pítrš, Jiřík a Tupoun ve svých „nočních dresech“ vyzbrojeni nožem, britvou nebo řetězem a nabuzeni k malé přesilovce, znásilnění či vloupačce.

Dosavadní život těchto teprve čtrnáctiletých mladíků je postaven právě na tomto způsobu zábavy. Přes den slušnými chlapci, normálně docházejícími do školy, přes noc bezohlednými násilníky a vandaly.

V době, kdy v noci na ulici téměř nepotkáte policii, lidé raději zalézají do svých domovů a do ulic vyrazí mladé gangy, aby užili trochu legrace, kterou si vyloží po svém.

Jednoho dne se však stane něco, s čím chlapci, a hlavně jejich vůdce Alex, nepočítali. Při jedné akci – jedná se o vyloupení domu staré ženy – se oběť nenechá napálit na již několikrát použitou prosbu mladého Alexe, kterou použil, aby ho pustila do domu. Stará zámožná žena zavolá policii, o čemž chlapci nevědí, a vůdce Alex se použít do domu. Ženu

zastihne právě s telefonem v ruce a ta ho položí. Lupič ale netuší, že policii už stihla zavolat. Po chvíli přetahování se Alexovi podaří ženu zneškodnit, netuší však, že je mrtvá. Otevírá právě svým tzv. frendíkům dveře, když zaslechne hluk policejních sirén.

Celý gang se dává na útěk, Alexovi to však znemožní Tupoun, který se mu mstí za jeho vůdcovství, za jeho narážky a za nepříjemnost, kterou mu pár dní předtím způsobil v jejich oblíbeném baru. Praští v plném nápihu Alexe řetězem přes oči, ten v krvi padá na zem a chvíli na to přijíždí policie. V Alexových očích se mísí krev se slzami a snaží se policii vysvětlit, že by měli hledat i jeho zrádovské přátele, marně – přestože řekl pravdu. Ve vzteku začne policistům nadávat a ti ho cestou na stanici bijí.

Uplynulo pár dní a Alex byl odsouzen k dlouhému trestu ve Státním nápravném zařízení STANAZ. Během dlouhé doby výkonu trestu se k Alexovi dostane, že vláda má jakýsi projekt, díky kterému by se mohl během několika dní dostat na svobodu. Vedení věznice to potvrdí a Alexovi se otevírá brána ke svobodě, musí však podstoupit nápravný program, který ho má zbavit chutě k páčání jakýkoli špatnosti. Nápravný program trvá pouze pár dní, ale pro Alexe je utrpením. Jak sám vypravuje, bylo by pro něj příjemnější prožít celého trestu ve STANAZ, než den, dva v tomto zařízení, které je od STANAZ vzdálené jen několik metrů.

Když experimentální léčba skončí, zjistí se, že byla úspěšná. Nechuť k násilí, sexu a podobných přirozených pocitů však není způsobena přirozenou změnou povahy, nýbrž nevolností, zničující nevolností provázející Alexe pokaždé, kdyby chtěl použít násilí nebo chtěl sex. Alex je propuštěn, ale na svobodě se mu mstí, rodiče si za něj doma našli náhradu a on se proti ničemu nemůže bránit. Dozvídá se, že jeden z jeho přátel zemřel při vloupačce, a na vlastní kůži dále zjišťuje, že Tupoun a jeho největší rival Billy – vůdce jiného gangu, se kterým se již několikrát v minulosti utkali, jsou teď policisty, kteří Alexe odvezou daleko za město, kde Alexe brutálně zbíjí a nechají ho na kraji lesa samotného napospas dešti promáčeného a zmláceného.

Alex najde oporu u starého spisovatele, ke kterému dojde, ten mu dá najíst i napít, nechá ho u sebe vykoupat a začne se zajímat, co se vlastně stalo. Alex mu o všem, skoro o všem, začne s ochotou vyprávět a jeho zachránce o to jeví veliký zájem. Alex však mezitím zjišťuje, že onen spisovatel je jednou z jeho obětí a co víc, že při jedné vloupačce zabil jeho ženu.

Během vyprávění se Alex párkrát malinko prořekne a tím nechtěně dá muži názna, že s tím incidentem má něco společného. Spisovatel problémy s policií a problematiku nápravného programu konzultuje se svými přáteli. Ti potom s Alexem odjedou do svého bytu. Alex ještě netuší, že spisovatelovi přátelé jsou politici, kteří ho chtějí zneužít ve svůj prospěch, aby se dostali k moci. V bytě, který mu jakoby dali k dispozici, Alexe zamknou a z vedlejšího bytu mu přes stěnu začnou velice nahlas pouštět hudbu, která po celou dobu Alexovy „nápravy“ hrála, hudbu, která nyní v jeho těle způsobuje stejné pocity nevolnosti jako třeba násilí.

Když hudba nepřestává hrát a zoufalý Alex nemá šanci útěku, rozhodne se vzít si život skokem z okna. Probouzí se ale v nemocnici, kolena dokola omotaná obvazy.

Když už je schopen mluvit, následuje několik rozhovorů s psychiatry, návštěva rodičů, kteří mu vše odpustili, omlouvají se mu a chtějí ho zpátky, a návštěva politiků, kteří se na něm přiznali. Ti se s ním fotí pro noviny a gratulují mu k vyléčení toho, co způsobil nápravný program.

Alex je zase takový, jaký býval, a je mu dobře. Nachází nový gang, se kterým opět provádí stejné věci, jako se svým starým. To ho ale omrzí a Alex pociťuje, že dospívá. Najednou chce žít normální život, najít si ženu, práci a bydlet ve svém bytě, který dostal od oněch politiků. Už žádný gang, žádné vloupačky, žádné noční převleky, jen normální život. V tom ho utvrdí i již ženatý Pítrš, jeho bývalý přítel, se kterým se nyní znova setkává v jednom z městských barů a opět se stávají přáteli.

Knihu jsem si přečetl po zhlédnutí stejnojmenného filmu a byl jsem jí tak nadšený, že byla přečtená během tří dnů a myslím si, že jsem ji nečetl naposledy.

Jedna ze zajímavostí knihy, o které bych se chtěl zmínit, je „řeč týmů“, která je obsažena v Alexově vyprávění v první osobě po celou dobu. Jedná se o slova, kterými těmi (= náctiletí) nahrazovali slova ze svého původního jazyka. V původním díle v angličtině použil autor pro tato slova ruštinu nebo vymyslel slova vlastní. V českém překladu autor použil slova zkomolená z angličtiny, ruštiny, cikánštiny a též slova vymyšlená.

Kniha je podle mého názoru mnohokrát lepší než i přesto velice povedený film, ve kterém tvůrci spoustu scén vypustili nebo změnili.

Jiří Plšek, loňská 3.A

NEW POLICE STORY

Čína 2004
akční/komedie
režie: Benny Chan

Neoficiálně páté pokračování série Policie Story, které ovšem nenese stejný formát jako pře-

dešlé díly. Média tvrdí, že tento snímek je v této době nejlepším z tvorby Jackieho Chana. Ve filmu jsou obdobné kaskadérské kousky jako u předchozích dílů.

Inspektor Wing (Jackie Chan) býval tím nejlepším policistou, dokud se na scéně neobjevil gang drzých snobských dětiček s kvalitním výcvikem a pekelně silnými zbraněmi. Když zločinecký gang, vedený nemilosrdným Joem, v průběhu několika bankovních přepadení zlikviduje celý Wingův tým, zdrcený inspektor neunesse pocit viny, opustí všechny pevné body svého života a propadne alkoholu. Vypadá to na ztracený boj – přichází však mladý policista Fung (Nicholas Tse), odhodlaný udělat všechno pro to, aby Winga postavil znovu na nohy a spravedlivě potrestal vrahy svých kolegů...

Technicky neskutečně výborný snímek (výtečná kompozice barev, výborné filtry, skvělá kamera a rozvržení scén) plný emocí a výtečné akce. Další skvělý krok je výběr vážné hudby a různých chorálů, scénám to dalo úplně nový rozměr a nabyly větší intenzity.

- micka -

ŠPATNÁ VÝCHOVA

Režie:
PEDRO ALMODÓVAR
Hrají:
GAEL GARCÍA BERNAL

Špatná výchova je další snímek z mexické tvorby. A jako ve většině těchto filmů hlavní roli hraje G. G. Bernal.

Juan vyrůstal v klášterní škole. Jen škoda, že ho tam nutili i k jiným věcem, než k učení. Jejich „Padre“ ho měl mnohem raději, než ostatní děti. Myslím, že se Juan modlil spíše naopak. Ovšem i přes to všechno si našel ve škole kamaráda. Ten jediný mu rozumí a ví, co se mu všechno děje. Jednou je ale „Padre“ nachytá v pozdních hodinách na záchodcích a jednoho z nich vyloučí. Juan, aniž by něco řekl, zůstává ve škole až do konce.

Když dospěje je z něho gay a transvestita a rád píše. Proto napíše svůj příběh z dětství a vydává se za svým starým přitelem, režisérem, aby mu prodal svůj scénář.

Jedná se podle mě o nejkontrovernější filmeček P. Almodóvara. Vsadil jen na mužské obsazení bez ženy a neudělal špatně. G. G. Bernal za roli právoplatně dostával jednu cenu za druhou. Jen upozorňuji, že film nebude vhodný pro muže, spíše ho ocení ženy a také určitá skupina lidí.

-Terrka-

UTRŽENÝ ZE ŘETĚZU

DANNY THE DO

rok: 2005

hraji: *Jet Li, Morgan Freeman, Bob Hoskins...*

žánr: *akční/thriller*

režie: *Louise Leteriera*

Danny (Jet Li) byl vychován jako bojový pes. Zní to sice trochu divně, ale je to doslova tak. Nikdo s ním nikdy nemluvil. K jídlu dostával psí konzervy. Žil celý život zavřený v kleci. A proč? Aby mohl zabíjet. Jediné, co ho kdy jeho majitel Bart (Bob Hoskins) naučil, bylo to, jak mlátit lidi. A tak stačí, aby Dannymu sundal obojek, pustil ho do ringu, kde se konají ilegální zápasy, vsadil si a o peníze bylo postaráno. Dokud se ovšem nestane automobilová nehoda, po které Danny v panice a s vědomím, že je jeho pán mrtvý, uteče. Ujme se ho slepý pianista (Morgan Freeman) se svou dcerou. Ti z něho udělají opět člověka, který má svou vůli a čest. Jenže pohodový život netrvá věčně. Dannyho pán autonehodu totiž přežil a chce svého psa zpět. Danny ovšem hodlá tvrdě naložit s každým, kdo by mu chtěl jeho nový život vzít...

Už jste někdy viděli film, který je tak dobrý, že se netěšíte, až skončí a chcete, aby pokračoval alespoň další dvě hodiny? Přesně takový je tento film. Bojové scény jsou skvělé. A část filmu, kdy Dannyho „nová rodina“ učí novému životu, je ještě lepší.

- micka -

CLICK

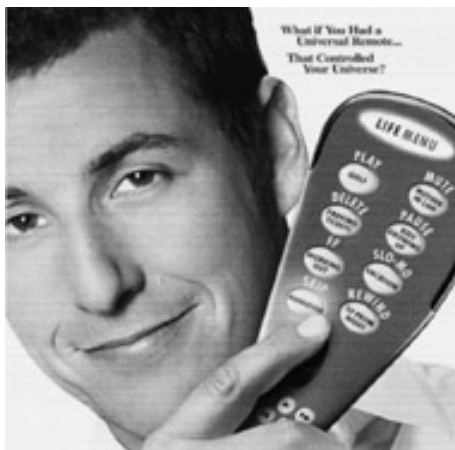
Režie: *Frank Coraci*

Hrají: *Adam Sandler, Christopher Walken, Kate Beckinsale*

Click, aneb návrat ke snímkům z 80. a 90. let. Adam Sandler, coby věčně nestíhající architekt, dostane od tajemného vědce dálkový ovladač. Nevidí na něm nic neobvyklého, ale jednou se mu s ním podaří ztlumit štěkot svého psa nebo zastavit hrající si děti. Vzápětí začne ovladač používat ke všemu, co se mu hodí. Stopne svého šéfa, aby ho řádně profackoval, či přetočí svůj život, aby mohl zjistit, jakou mají vlastně písničku s manželkou. Není ovšem ovladač jako ovladač. S tímto ovladačem zjistí, že se mu život doslova přetočil mezi rukama...

Pokud tedy chcete zajít do kina na něco odlehčeného a nenáročného, zajděte si na tento snímek. A když už náhodou nepotěší, alespoň neurazí.

Terrka

KING KONG

Režie:

Peter Jackson

Hrají:

Naomi Watts,

Adrien Brody,

Jack Black

Když vstoupil v 80. letech další remake King Konga, nikdo už nevěřil, že by se tenhle lidoop už někdy mohl vzpamatovat. Když totiž Peter Jackson po natočení Pána prstenů prohlásil, že chce natočit dalšího King Konga, nikdo mu nedával moc nadějí. Přeci jenom už na něm není co vylepšovat a děj je pořád stejný. Ovšem Jackson se po Pánovi stal mistrem efektů a tak dal Kongovi novou tvář a to doslova. Podle mě udělal z filmu jeden z nejvýpravnějších filmů roku 2005. A herce si vybral taky výborné. Jinak o ději se tady nebudu moc rozepisovat, ten stejně každý zná. Mladému režisérovi se dostane do rukou mapa, rozhodne se, že na to místo pojede a natočí velkolepý film. Po příjezdu ale unesou jeho herečku, která se následně dostává do rukou Konga. Toho ale nakonec chytí a odváží do USA. Tam uteče a následně umírá při pádu z mrakodrapu. Jak béčkový děj, že? Ale to stejně neubírá na jeho kvalitách. I když už bylo natočeno tolik remaků, věřím, že první King dodneška zůstal klasikou, jako je Dracula či Frankenstein Monster.

Film vyšel na DVD.

Terrka

GUILLAUME APOLLINAIRE / ALKOHOLY

Apollinaire je jak nahlédnutí do mlhavého snu, utápění se v měkkém dešti, který neublíží. Jde čist, jen když je člověk zcela obklopen přírodou, či romantikou tichých měst. Zavírám se do snů a naslouchám vnitřnímu hlasu, který mi našeptává: „MŮJ VĚČNÝ PODZIME, Ó DUŠEVNÍ MŮJ ČASE“ a pak otevře se mi brána do vesmíru, snu, nebe, nitra, pak se snažím vrátit, nohama se tisknu k Zemi, půdě, ale realita mne dlouho ještě nenaplní. Jeho básně jsou jako něžná droga; nejdříve působí pomalu, nenápadně, následuje výbuch, křivky fantazie! A pak místo konce se vrací do mne, jsou tou nejhorší drogou!

Apollinaire je jako nahlédnutí do mlhavého snu, probudíte se a zjistíte, že jemný déšť vás zmáčel na kost.

N. Dobiášovská, bývalá 3.A

OTA NALEZINEK

Malíř a grafik Ota Nalezinek se narodil v Lomnici nad Popelkou v roce 1930, vystudoval obor výtvarná výchova na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, působil jako profesor výtvarné výchovy na různých školách v severních Čechách a umělecky tvořil. Po invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa odešel do emigrace a od roku 1970 žije v Lucembursku, kde získal v roce 1977 občanství. Vybudoval výtvarný ateliér OTA, seznámil se s mnoha vynikajícími hudebními umělci, které zpodobnil ve svých karikaturách, navrhoval poštovní známky, jeho plastiky zdobí veřejné budovy a prostranství ve velkovévodství.

Pro naši třídu

4.S se blíží událost číslo 1, a to **maturitní ples**. Proto jsme 14. 9. 2006 společně navštívili nově

zrekonstruovaný Kulturní dům v Rumburku, o kterém uvažujeme pro uskutečnění našeho maturitního plesu. Zároveň jsme zhlédli výstavu malíře a grafika Oty Nalezinka. Upoutaly mě jeho obrazy a zejména úžasné koláže. Byly nápadité zvláště volenými barvami a mnohé nepostrádaly vtip. Výstava potrvá do 29. 9. 2006, kdy bude možné se s autorem děl setkat osobně.

Táňa Nováková, 4. S

SUPERSTAR

Zpěváci a zpěvačky, chlapci a děvčata, vy, které baví zpívat, přihlaste se do Česko hledá SuperStar 3. Takhle nějak zněly upoutávky na pořad začátkem června. A mně hned bylo jasné, že se opět přihlásím. Okamžitě jsem se ocitl u počítače a odesílal přihlášku. Otázky typu: „Proč se máš stát SuperStar právě ty“ nebo „Jaký je tvůj oblíbený interpret“ mě samozřejmě neminuly.

Věděl jsem už z minulé rady, že moje příprava letos musí být titěrná. Nezháležel jsem. Hned druhý den jsem zašel za paní Šabatovou a zeptal se jí, jestli by mi pomohla s přípravou. Z asi dvanácti mých oblíbených písniček jsme hned v prvopočátku vybrali pět hitů, na kterých jsme pracovali podrobněji. Až jsme se po čtrnácti dnech dopídili k dvěma posledním. Jedna byla anglická a druhá česká, to byla letos podmínka (Už z hor zní zvon – Karel Gott, Leaving On A Jet Plane – John Denver).

Brzy ráno 12. června to vypuklo. Vstával jsem již v půl čtvrté, abych stihl autobus. Po sedmé hodině jsem byl v Praze, kde jsem hned nastoupil do metra, a pak mě čekala ještě asi dvacetiminutová cesta pěšky k hotelu Olympik, kde to vše proběhlo. Ještě než jsem dorazil až přímo k hotelu, potkal jsem kameramana, který se ptal: „Odkud jsi? Jaká by měla být SuperStar?“ A pak přišlo jen to dlouhé čekání, čekání, čekání,.... Úplně první konkurzy, které se ještě nekonaly před hlavní porotou, byly rozděleny na čtyři dny. To znamená, že jsem od osmi

do jedenácti hodin stál venku, ve vedru a v davu dvou tisíc lidí. Bylo to úmorné, sluníčko svítilo, lidé se tlačili na sebe tak, že někdy jste ani nestáli pevně na nohách na zemi. Když jsem se ale dostal za bránu, šlo vše už jen k lepšímu. Vyplnil jsem dotazník, který musel vyplnit i můj tatka jakožto doprovod. S vyplněným formulářem jsme došli k pořadateli u počítače, který chtěl mou

občanku, zapsal si mě a dal mi pořadové číslo, které mi asistentka přilepila na tričko (3451). A teď se už jen zpívalo a čekalo, až přijdete na řadu. Sedli jsme si do sálu, kde bylo plno lidí a stál klavír. Čekání si totiž všichni krátily zpíváním a kdo uměl hrát na klavír, tak k tomu hrál. Šlo to pomalu. Porota si ještě ke všemu udělala hodinovou pauzu na oběd, takže se vše ještě zbrzdilo. Všichni se spolu bavili, protože všem šlo vlastně o to samé, tak si měli všichni co říct. Bavili jsme se o písničkách, které

Jediný letní festival, který jsem toto léto navštívila ...

V pátek jsme přijeli později, a proto jsme nestihli De Bill Heads, což mě trochu mrzelo. Zato mě příjemně překvapil Visací zámek, kteří tam původně vůbec neměli být. Jejich aktuální hit „Známka punku“ rozvášnil dav o dvojnásobek a to nemluvím a jejich klasice „Traktor“.

V sobotu „překopali“ program, takže jsme neviděli Lety mimo, to už jsem začala proklínat pořadatele, každopádně už se nikdy nebudu řídit vypsaným programem. Odpoledne začaly hrát Množiny, kde se na několik písniček objevily slečny z dětského pěveckého sboru Čtyřlístek (ZŠ U Nemocnice Rumburk), který vede naše paní učitelka na češtinu s manželkou pana Uhra. Musím přiznat, že sbor jejich hudbu oživil, poznali to i jiní, a tak se stalo, že k pódiu přicházelo víc a víc lidí ...

Večer se čekalo na Krucipůsk. Hájíček nás nešetřil ani v dešti. Většinu songů hrál z alba „Druide“. Nakonec se uklonil a prohlásil, že jsme všichni jen paraziti a bylo po koncertě ...

-Micka-

budeme zpívat, o zkušenostech, o SuperStar a o všem, co se nám zrovna honilo hlavou. Letos bylo udělané, že když někdo postoupil a chtěl, mohl zazpívat před sálem. A tady jste hned poznali, koho pustili před hlavní porotu kvůli tomu, že zpívá dobře, nebo že spěje k hvězdné pěchotě. Největší problém bylo dostat se na záchod. Na chodbách, na záchodech, v kabinkách, úplně všude byli konkurenti, kteří se rozezpívali a trénovali písně.

Přede mnou, než jsem přišel na řadu, šlo asi tisíc lidí a z nich postoupilo tak třicet a z toho ještě, tak deset do hvězdné pěchoty, takže šance byly mizivé. Vždy vyvolali deset čísel. Seřadili jsme se podle nich a za chvíli jsme odcházeli k místnosti s dvěma porotci (byli tři místnosti po dvou porotcích), tam jsme si sedli a pořadatelka nám řekla, co máme dělat. A už jsme zase čekali. V mé skupině jsem šel hned jako druhý. Byly tam samé patnáctileté holky, které sotva mluvily, byly nervózní a já byl v klidu. Holka, která šla přede mnou, postoupila. A já už vcházel dovnitř, stoupnul jsem si na značku, představil se a začal jsem zpívat tu anglickou. Nechali mě zpívat celkem dlouho a pak mě zastavili: „Je na tobě vidět, jak se strašně snažíš a to tě možná brzdí, abys mohl být lepší.“ Takže ne, zase to nevyšlo, ale mně to v tu chvíli bylo jedno. Věděl jsem, že mě i přes to čekání ten den bavil a za to to stálo. Seznámil jsem se se spoustou zajímavých lidí a hlavně to byla strašně veliká zkušenost, která se nikdy neztratí. A když už nic jiného, tak jsem alespoň kvůli neúspěchu začal od září chodit na sólový zpěv k učitelce, která tomu rozumí. Budu se zdokonalovat a jednou možná...

Všem, kteří chtějí něco dokázat, přeji hodně úspěchů a jestli to náhodou nevychází, tak hlavně nepřestávejte bojovat.

Martin Voráček, 4. S

ÓDA NA POLYGRAFKU (HROBAŘ)

Petra Davidová, Martina Fischerová

*V mládí jsem se učil grafikem,
jezdil s myší, běhat s kufříkem,
volat filmy byl můj ideál.*

*Jezdit s myší, běhat s kufříkem,
volat filmy je mým koníkem,
toho bych se nikdy nenadál.*

*K čertu s macky, máme písíčka,
grafik, to je věru jednička,
v momentě je všechno hotový...*

Na, na, na...

*Kolem projel vůz akcionáře,
já mu hleděl přímo do tváře,
vizitku jsem stvořil perfektní...*

*Stoupám vzhůru, stoupám ke hvězdám,
tam se s myškou, kufrem neshledám,
sbohem, bílá škola zářící...*

*Sbohem, moje školo,
vzpomínek bude mnoho,
jak jsem poznal Photoshop a Illustrator!*

Na, na, na...

*(Vymyšleno při vyvolávání plachet
na FOTO-LITU)*

Pozn. redakce ... a únava je znát...

PŘÁTELSTVÍ

Ať si říká kdo chce co chce! Že přátelství není důležité? Přítel, že je ztráta mého času, že když budu v nouzi, bude to ten, který se na mě vykašle. Ne to není pravda, to jsou řeči člověka, který nepoznal opravdové přátelství. Je sice hezké říct: „Mám rodinu, ta za mnou stojí a stačí mi.“

Pro mě přátelství znamená hodně. Přirovnal bych ho ke rčení „sůl nad zlato“. Mám velmi dobrý vztah s rodinou, ale nikdy nemůžete vědět, co se může stát. Rodina tu s vámi bohužel nezůstane na věky a vy byste tu, v tomto krutém světě, zůstal úplně sám, bez podpory a lásky někoho druhého.

Mám hodně přátel, za které bych dal ruku do ohně. Některé mám už i třináct let. A nevím, co bych si bez nich počal. Jsou to právě oni, kterým se můžu vyzpovídat, kteří mi poradí a podrží mě, když se topím. Na druhou stránku jsou to ti, kterým můžu podat pomocnou ruku a následně jsem strašně šťastný, když vím, že jsem jim alespoň trochu pomohl. Mám z toho radost, protože je mám rád. Víím, že mi to příště oplátí.

Přátelé musí být lidé na stejné vlně, jako jste vy, a musí vás brát takové, jací jste. Myslím, že mně se to daří, i když se občas neshodneme, ale to k tomu patří, funguje nám to už dlouho. Je to pro mě strašně cenná věc. Každému bych přál, aby si našel přátele jako já. Mohl se s nimi pobavit i pobečet tak, jak to s rodinou nejde. Přátelství je investice na celý život.

-Student-

NETOPÝR

Rádi a často jezdíme na chatu. V létě slunce, zeleň, voda... V zimě klid, sníh, lyže...

Jednou v létě jsme po horkém letním dnu nechali otevřené okno a v náležitou noční hodinu usnuli, jako když nás do vody hodí. V noci se přihnala bouřka. Oslňující světlo

a prask! Blesk osvětlil dřevěné trámy na stropě a stíny, které se chvilku předtím zdráhavě ploužily po místnosti, byly rázem pryč. Naše sny také odešly do nenávratna. Světlo a stín, temno a jas se nepravidelně střídaly, na plechovou střechu bubnovaly kapky deště. Bouřka odešla a my jsme se zas ponořili do našeho snu.

Najednou se opět vzbudím. Nad mou hlavou slyším jemný šramot. Chvilí ležím a přemýšlím, co by to mohlo být. Vzápětí někdo hryže dřevo! Sedím na posteli - jedno ucho. Vyskočím, rozsvítím, koukám. Nikde nic! Znovu pátrám očima... A už to vidím! Vypadá to, že na rampě nad dveřmi, ve výšce asi dvou metrů, sedí nějaká myš. A začíná mi být jasné, kdo je ten nezvaný host. Zřejmě nám při bouřce vlétl do chaty netopýr. Ale jak ho teď dostat ven? Koště! Musím opatrně, protože netopýři jsou chráněni. Okno zívá do černé noci, ale on, ačkoliv se po jemném vyrušení koštětem zvedá a přelétá místnost sem a tam do tmy, se nevzdává. Kde je? Ztratil se! Nebudu ho mít za chvíli ve vlasech? Opět pátrám. Vida, mám ho! Sedí na stropním trámu. „Pojď sem, mrško!“ řeknu polohlasně. Znovu opatrný štouch a zase lehký let někam k oknu - snad už je venku - zaplať pánbůh. Jdu zavřít okno. Pro jistotu, aby si tu netopýři náhodou neuspořádali sjezd. Ale fuj, to leknu-tí! Nezvaný chránělec visí na záclonce a drží se pevně drápky. Na polici leží pracovní rukavice. Pravá ruka do rukavice, jeden opatrný hmat - mám ho! Švih z okna ven a létavec neslyšně mizí ve tmě.

Hurá! Konečně po velkém boji mohu jít zase spát.

Anna Uchytilová, 2.S

ŽIVOT JE PES

Tuto ustálenou frázi musel vymyslet nějaký „PESimista“, který si v životě zoufal, a pak na sklonku života přemýšlel, k čemu by se dal život přirovnat. Možná se životem jen potloukal a setkal se na jeho cestách s toulavými psy, kteří ho inspirovali k dlouho používanému, částečně pravdivému i mylnému rčení, že život je pes.

Pokud vím, pes je považován za nejlepšího přítele člověka po mnoho let. Pes je přítulný, věrný, pokorný a říká se, že někdo je poslušný jako pes, což nemusí nutně oznamovat jen kladné hodnocení, ale i hloupost. Pes je vůbec častým střetem v české mluvě, když chceme jinak vyjádřit lidskou vlastnost nebo pohnutku. Pokud o vás někdo řekne, že vám jde něco jako psovi pastva nebo že něčemu rozumíte jako pes slabikáři, nejde jistě o žádnou poklonu. Když se k něčemu nezmůžete, jste psa platní. Můžete mít hlad jako pes nebo být vybíravý a mlsný jako pes. Někdy jsme

zbití a zpráskaní jako pes, jindy po vás ani pes neštěkne a jestli nemáte dobrou pověst, lidi o vás budou říkat, že si se psy tykáte, ať už se budete bavit s kýmkoliv. Jestli na Vás někdo volá jako na psa, zřejmě vás nemá moc v oblibě. Když chceš psa bít, hůl si vždycky najdeš - dokazuje, že záminku ke ztrestání najdeme lehce. Avšak přes nemilost vůči psům musíme být shovívavější: když je venku zima, pak by člověk ani psa ven nevyhnal. Asi největším opovržením vůči někomu se stal výrok, že by od někoho pes kůrku nevzal. Přitom psi jsou trochu naším odrazem. Lidé si na psy často stěžují a obviňují je, ale měli by si uvědomit, že to byli právě oni, kdo psa zdomestikovali. To jsme byli my, kdo vzal psovi svobodu být plně tím, čím skutečně je: psem. Pes může být i zlý až nebezpečný, když ho někdo zkaží nebo špatně vycvičí. Takže ti, kdo říkají, že je život pes, asi moc nezvládli umění svůj život si dobře „vycvičit“ nebo jim ho někdo jiný „zkažil“ a teď se v něm pěkně placají.

T. Nováková, 4.S

*Malá Liduška vběhne do kuchyně za matkou:
„Mami, potřebuju si s tebou promluvit jako žena
se ženou. Mohu teď přijít do jiného stavu?“*

„Ale Liduško, to je v tvém věku vyloučené!“

„Víš to určitě?“

„Samozřejmě!“

*Liduška se vykloní z okna a radostně volá do
ulice: „Ládo, tak jo!“*

*Malý Karlík si přál hračku, a tak napsal Ježíškovi,
aby mu poslal stokorunu. Listonošovi se kluka
zželelo, a proto doručil dopis na radnici, kde
ho dostal do ruky starosta. Klukovi napsal pár
milých řádků, vložil do obálky padesátikorunu a
dopis odeslal. Když dopis dorazil, Karlík se rozčílil.
Popadl tužku a napsal: „Milý Ježíšku, děkuji ti
za peníze. Nepochopím, proč si to posílal přes
radnici? Ti darebáci si nechali polovinu na daně!“*

*Dva kluci si povídají cestou z kostela: „Co myslíš,
jak je to s tím ďáblem, o kterém dnes kněz
mluvil?“*

„Víš, jak to bylo s Ježíškem a Mikulášem...“

Určitě to zase bude tvůj táta!“

*Hana snědla právě upečený koláč sama.
Rozzlobená matka se jí ptá: „A to jsi vůbec
nepomyslela na svého bratra?“*

„Pomyslela. Proto jsem tolik spěchala.“

*Ptá se syn otce, který právě sleduje napínavý
fotbalový zápas: „Tati, proč máš některé vlasy
šedivé?“*

Otec našťvaně: „Protože mě zlobíš!“

*Syn: „Tak ty si musel být hodně zlobivý, když má
dědeček už všechny vlasy šedivé!“*

M. Volemanová, 1. A

Reklama je v současné době všude. Můžete se stavět na hlavu, vyhýbat se jí, jak chcete, ale neuděláte nic. Civilizovaný svět je jí zcela přesycený. Najdete ji na ulici na plakátech, v časopisech, v televizi, na internetu, v počítačových hrách, na dresích sportovců, dokonce už i v knihách. Navzdory tomu, že studuji polygrafickou školu, je můj vztah k reklamě celkem rozporuplný. Pokud je vtipná a originální, dokáže mě opravdu pobavit, ale takových je bohužel minimum, spíše je zázrak, když se nějaká taková najde.

REKLAMY MEZI NÁMI – MY MEZI REKLAMOU

Nejspíš nejrozšířenějším druhem je reklama tištěná. Člověk vidí na každém rohu nejrůznější plakáty, billboardy, megaboardy, giga-boardy a podobné nesmysly, které možná dokážou zakrýt ošuntělou omítku domu nebo odvést pozornost řidičů od řízení vozidla, ale propagační účel podle mě plní tak napůl. Většina obyčejných smrtelníků o ně pořádně okem nezavadí, právě proto, že jich je všude tolik a jsme na ně už zvyklí. Hodně zajímavou reklamní kampaň „rozjela“ nedávno jakási pražská recesistická skupina (vím, že to sem nepatří, ale nemohu nezmínit: je to stejná skupina, která před časem

v Praze demonstrovala za Nic – na Václavském náměstí stáli s prázdnými transparenty a volali pouze: „Protestujeme!“), která propagovala Nic – po celé Praze rozvážela prázdné plakáty a lidem rozdávala letáky bez obrázků či textu – čistě bílé.

Určitě nejotrovnějším druhem propagace je ale reklama televizní, či rozhlasová. Už několikrát (a vsadím se, že to zná většina lidí) mi televizní „šot“ dokázal zkazit nejen chuť k jídlu. Totiž, když vám jistá paní v reklamě na dámské vložky vysvětluje, jak se tekutina přemění v gel a starší dáma vás ujišťuje, že s novými Tena Lady, kalhotkami na únik moči,

neucítíte žádný zápach, už si oběd moc nevyčutnate. Ale abych jen nekritizoval, některé televizní reklamy jsou celkem vydařené (když je nevidíte dvacetkrát za den). Například reklama na Martini (papoušek zvěstující budoucnost poslíčkovi z hotelu – „Martiny bejby, uúú bejby, aáá bejby,...!“) nebo legendární „Bobyka“ – to jsou vsutku geniální a nápaditá díla.

Naopak tomu rozhlasová propagace je bez výjimky katastrofální. Rádio sice sám od sebe nezapnu, ale když už jsem nucen ho poslouchat, jsou to pro mě skutečná muka. Místo toho, aby si člověk odpočinul od falešných hitů o falešné lásce, slyší v reklamě akorát nesrozumitelná huhlání Jiřiny Bohdalové (nebo Bědy Trávníčka? – na tom nesejde) o kole štěstí, nebo hysterický rozhovor jakýchsi dvou „dementů“ o nově otevřeném obchodním domě. Co to má být za propagaci? Tomu opravdu nerozumím – akorát z toho bolí hlava.

A o reklamě na šatech a výbavě sportovců se ani nemá cenu zmiňovat. Při hokejovém zápase by člověk bez tabulky znázorňující skóre těžko rozpoznal, co hraje za týmy – ten, co tomu nerozumí, by si možná typnul např. Barum proti Škodovce. Jestli to tak půjde dál, budou firmy přilepovat svá loga sportovcům přímo na tváře – jsou to asi poslední reklamou neposkvrněná místa na jejich tělech.

Bohužel je reklama nutné zlo – bez ní by většina firem jednoduše nemohla existovat. Spousta krásných míst by ale bez zbytečných plakátů a billboardů (mluvím např. o některých památkách v Praze) mohla být ještě krásnější. Na televizi by se bez podvědomého vyčkávaní dalšího reklamního bloku během oblíbeného pořadu také koukalo lépe. Reklamy je prostě víc, než je třeba, a většinou místo svého původního účelu – propagace – akorát otravuje.

O. Suchý, 4.S

CHLAPSKÁ JEŠITNOST

aneb už jsme se měli na tu cestu zeptat dávno

Cožpak je tak strašné se zeptat na cestu? Chlapská ješitnost je opravdu někdy velice komická. A byla komická i tenkrát. Ale od začátku.

Milí čtenáři, jak tomu svět chtěl, potkala jsem jednoho milého a velice sympatického muže, nechci ho jmenovat, i když nevím proč, protože ho stoprocentně nikdo ze čtenářů nezná a stejně, když řeknu, že je Slovák, lidičky z mého okolí budou hned vědět, ale i přesto, budeme mu říkat prostě D. Oblíbila jsem si jeho společnost, a tak jsem s ním trávila víkendy. Je to Slovák žijící v Praze a milé dámy, kdybyste ho znaly, tak byste mu podlehly také! Vysokoškolská s titulem Ing. starající se o pražské banky, s bytem kousek od Václaváku, s pohledem, který by dokázal uhranout každou, a ovšem s čistými a neotřhanými botama. Na telefonní číslo se mě neptejte, to si nechávám jen a jen pro sebe :-).

Jeden víkend, který jsem trávila v jeho přítomnosti, se D. rozhodl, že mě vezme do kina, hrozně jsem se těšila, protože jsem předlohu filmu, který vybral, četla a moc jsem ho chtěla i vidět a k tomu v kině bude i chvilku klid od našeho věčného československého žbleptání, jsem si jistá, že když jdeme po ulici, musí to vypadat velice komicky. Film ušel, ale jakožto vášnivá čtenářka jsem byla rozhodnutá, že kniha byla lepší! Přesto jsem o filmu tak vášnivě hovořila, samozřejmě československy, až mi ujel autobus.

Nejdříve jsem byla naštvaná, ale nakonec jsem byla moc ráda a děkovala jsem autobusákům, že sestavili tak „trapný“ jízdní řád, na který normálně nedbám :-).

D. mě tudíž pozval k sobě, uvařil mi večeři, mimochodem, i vařit umí... A navrhl mi, abych nemusela jet domů vlakem (autobus mi ten den už žádný nejel) a nikde se neztratila, protože přestupování mi nikdy nešlo, můj orientační smysl je totiž na bodě mrazu, že mě odveze. Ale milé dámy, samozřejmě, že jsem naoko nesouhlasila a nechala jsem se přemlouvat. Jinak bych to totiž nebyla já :-).

No a hlavní důvod, proč píšu tento příběh, je na světě :-). Už jsem se zmínila o svém orientačním smyslu a tudíž domů z Prahy opravdu netrefím a už jsem se zmínila o tom, že D. je Slovák, tudíž o mém městě nikdy neslyšel a neslyšel ani o Ústí nad Labem, Teplicích, Lovosicích, Terezínu... A samozřejmě mapu nevozí a nemá - přece vždycky všude trefil! Poslušně jsem tedy do pana ješity neprudila a pouze seděla po jeho boku. Víte, kam mě dovezl? Na Ruzyň! To už jsem ale opravdu nevydržela a vyprskla se slovy: „My ke mně poletíme?“ Ano, v jeho tváři bylo vidět, že nepřizná svoji chybu a hrdě si pojede dál. Znovu jsem to nevydržela a chtěla jsem vzít telefon a zeptat se známých na cestu, ale to mi bylo zakázáno. Musím uznat, že jsem se nad ješitností mužů musela od plic zasmát a čekala jsem, co jen bude následovat. A následovalo mnoho. Poznala jsem totiž hodně z Prahy. Po Praze jsme se totiž vozili ještě hodinu a půl, než pan ješita přiznal, že je mimo, a já se mohla zeptat na cestu. Byla jsem ráda, že tak učinil, protože kdybych se ještě tak minutu smála jeho výrazu, asi bych praskla. Nakonec jsme teda našli tu správnou dálnici a já byla odměněná pusou, abych prý věděla, že ten výraz v jeho obličejí neměl ze mě a toho, jak se mu smějí, ale to jsem, milé dámy (možná i pánové), věděla přece celou dobu. Ten výraz tam byl kvůli té známe chlapské ješitnosti a naštvanosti, že on neměl pravdu! A tak cesta domů trvala místo půl hodinky hodinky dvě, ale za tu sladkou pusou mi to stálo.

CUCINKA

P.S. Pánové, ono opravdu není trapné zastavit, stáhnout okénko a zeptat se, kudy dál....! Opravdu P.S.: Dámy, máte taky nějaké zkušenosti s pánskou ješitností? Nechte mi své postřehy v redakci a já na to napíšu žhavý článek.

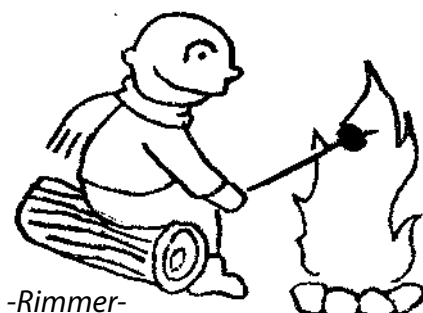
SONET

*Tento sonet píšu ztěžka,
protože jsem dítě dneška.
Narodit se v jiné době,
nestěžoval bych já sobě.*

*Vzal bych já do ruky brk,
napsal to, aniž bych mrl,
takto lámu svoji hlavu,
doslova v tom plavu.*

*O Compe můj milý, už se těším
na tu chvíli, kdy tento úkol splním,
vše za hlavu hodím, s tebou splynou
a zbavíme se svého splínu.*

BENDER

-Rimmer-

SOUTĚŽ odborných dovedností

Po celý minulý školní rok probíhala pro obor Reprodukční grafik soutěž odborných dovedností. Kompletní výsledky, včetně jednotlivých témat jsou zveřejněny na nástěnce v budově teoretického vyučování (1. patro). Nejlepší pětadvacítiku v každém z ročníků přináší také Vaše noviny. Předání cen proběhne v měsíci říjnu. Pro letošní školní rok připravujeme soutěž s trochu jinou organizací, v kratší podobě, ale s neméně náročnými úkoly.

-IŠa-

1. ročníky (1.A, 1.S) - 7 témat, max. 70 bodů					2. ročníky (2.A, 2.S) - 6 témat, max. 60 bodů					3. ročníky (3.B, 3.S) - 6 témat, max. 60 bodů				
1. Gabriela Váňová	1.S	64	9,14		1. Jan Valdhans	2.A	50	8,33		1. Tomáš Slezák	3.B	53	8,83	
2. Jiří Dvořák	1.S	60	8,57		2. Martin Marek	2.A	48	8,00		2. Martina Svobodová	3.B	47	7,83	
3. Veronika Blahová	1.S	57	8,14		3. Denis Dementjev	2.A	46	7,66		2. Martin Voráček	3.S	47	7,83	
4. Tomáš Piller	1.S	56	8,00		4. Tereza Markusová	2.S	38	7,60		4. Jan Kalábek	3.B	38	7,60	
5. Roman Korenec	1.S	55	7,85		5. Jiří Hölzel	2.A	45	7,50		4. Martin Šimek	3.S	38	7,60	
6. Jan Harbich	1.S	47	7,83		5. Jana Roubalová	2.S	30	7,50		6. Jitka Huspeková	3.B	44	7,33	
6. Kamila Vrabcová	1.S	47	7,83		7. Barbora Mištová	2.S	37	7,40		7. Radka Stružinská	3.B	43	7,16	
8. Jan Hlaváček	1.S	46	7,66		8. Daniel Beránek	2.S	29	7,25		8. Alena Barešová	3.S	42	7,00	
9. Tereza Plhová	1.S	53	7,57		9. Zlata Koišová	2.S	43	7,16		8. Miroslava Dvořáková	3.B	42	7,00	
10. Lucie Stará	1.S	45	7,50		10. Markéta Haidlová	2.S	42	7,00		8. David Hošek	3.B	42	7,00	
11. Anna Uchytílová	1.S	44	7,33		10. Lenka Zeržánová	2.A	42	7,00		11. Taťána Nováková	3.S	34	6,80	
12. Denisa Dieneltová	1.S	51	7,28		10. Miroslav Kerhát	2.S	28	7,00		11. Michaela Pavlíková	3.S	34	6,80	
12. Jan Matoušek	1.S	51	7,28		13. Martin Rybička	2.S	40	6,66		13. Jaroslava Jirásková	3.B	40	6,66	
14. Ludmila Kapková	1.S	50	7,14		14. Petr Höhn	2.A	39	6,50		13. Ondřej Suchý	3.S	40	6,66	
14. Ondřej Tichý	1.S	50	7,14		15. Ondřej Beneš	2.S	38	6,33		13. Romana Žižková	3.S	40	6,66	
16. Monika Majarová	1.S	49	7,00		15. Zdeněk Svejkovský	2.A	38	6,33		16. Zuzana Hašková	3.B	38	6,33	
16. Lukáš Michel	1.S	49	7,00		17. Rudolf Jarolím	2.S	31	6,20		16. Veronika Jandová	3.B	38	6,33	
18. Michaela Hňoupková	1.S	47	6,71		18. Kateřina Formánková	2.S	37	6,16		18. Michaela Vybíralová	3.S	25	6,25	
18. Simona Chalupná	1.S	47	6,71		19. Rostislav Myšička	2.A	36	6,00		19. Martina Fischerová	3.S	37	6,16	
18. Anna Suchá	1.S	47	6,71		20. Aleš Kořínek	2.S	35	5,83		19. Martin Kuruc	3.B	37	6,16	
18. Lucie Vokounová	1.S	47	6,71		21. Lucie Bártová	2.S	27	5,75		19. V. Schinkmannová	3.S	37	6,16	
18. Martin Vybíral	1.S	47	6,71		22. Petra Štětková	2.A	34	5,66		19. Monika Schultzová	3.S	37	6,16	
23. Čestmír Zeržán	1.A	40	6,66		23. Hana Babjarčíková	2.A	31	5,16		23. Petra Domiánová	3.B	36	6,00	
24. Petr Petruščík	1.A	39	6,50		23. Zbyšek Janatka	2.S	31	5,16		24. Karel Kessler	3.S	35	5,83	
25. Zuzana Peková	1.S	45	6,43		23. Lenka Prchalová	2.S	31	5,16		25. Petr Mlejnek	3.S	29	5,80	

Donedávna byla situace na trhu jasná. INTEL bojoval proti své AMD (nejvýznamnější výrobci procesorů), naproti tomu NVIDIA bojovala proti konkurenční firmě ATI (výrobci grafických karet). Teď však proběhla transakce za 2,5 miliardy dolarů, když společnost AMD koupila grafickou firmu ATI.

ZMĚNY NA POLI HARDWARU

Důvod mohl být následující: AMD chybil k velkému úspěchu na trhu vlastní platforma, k procesorům potřebuje čipové sady a grafické karty jiných výrobců. INTEL má však svoji platformu již několik let.

Změny do budoucna: AMD bude mít svoji platformu, budou mít vlastní čipové sady, díky kterým budou mít jejich systémy lepší výkon. Dále pak budou vyvíjet svoje integrované grafické karty, které dosud na svých základních deskách neměli.

Jak to dopadne? AMD sice říká, že nebude brzdit trh tím, že by zatarasil brány grafickým kartám ATI a nechal si je jen pro sebe, bude to však trochu jinak. Grafické karty od ATI budou mít lepší výsledky na AMD deskách než na těch od INTELU. NVIDIA si mne ruče, protože si myslí, že INTEL bude tím pádem muset preferovat jejich grafické karty. Můj názor je však jiný: INTEL si v zákoutí „kutí“ svoje grafické karty a NVIDIA zůstane na trcu.

AMD koupením firmy ATI udělalo velkou změnu, která však nese velká rizika. S integrací budou mít určité problémy. Já však pevně doufám, že jim to vyjde. Jsem zvědavý, s čím přijde INTEL.

Jiří Dvořák, 2.S

BEZPEČNOST

domácí stanice - 1. díl

Eset NOD32 Antivirus System

Bezpečnost PC nikdy nebyla, není ani v brzké době nebude stoprocentní. Kvalitní antivirový program patří k základnímu vybavení počítače. Bez něj totiž riskujete ztrátu cenných souborů a špatnou funkci operačního systému a aplikací na něm spuštěných.

Slovenský antivirus NOD32 se stal velice oblíbeným antivirem během krátké doby. Tento program je na trhu už od roku 1998, ale až v roce 2003 předhání svou konkurenci a zabývá se na postu vítěze, díky výborným výsledkům v různých srovnávacích testech, ale také v pozitivních ohlasech uživatelů.

Není nad výkon

Kvalitní detekci umocňuje špičková heuristická analýza se schopností emulace 32-bitového kódu.

Nod tak má doposud ty nejlepší předpoklady k odchytu vysokého procenta dosud neznámé havěti. Jeho rozhraní je zatím nejrychlejší ze všech antivirových programů na trhu. Bohužel za velice výbornou ochranou pokulhává grafické rozhraní a nejsem si jist, jestli tento antivirus je vhodný pro začínající uživatele.

Download: <http://www.eset.cz/download>

Výrobce: ESETs.r.o.

Licence: Komerční

Cena: 1500 Kč

Operační systémy: Windows / Linux

Můj názor: tento nástroj na likvidaci virů a jiné havěti používám už rok a nemohu si na něj stěžovat, dříve jsem používal AVG 7.0, dnes se jistím ještě AVG 7.1 + firewall Profesional.

Více na mých stránkách: www.x-dark.xf.cz

Průzkum na portálu Idnes:

Jaký antivirový program používáte?

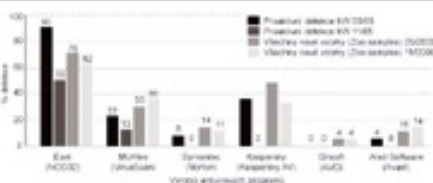
(celkem hlasů: 10262)

1. AVG (Grisoft) (5365)
2. Norton Antivirus (Symantec) (1538)
3. AVAST (Alwil) (1310)
4. NOD32(Eset)(513)
5. VirusScan (McAfee) (141)
6. Kaspersky Anti-Virus (Kaspersky Lab) (210)
7. F-Secure (Data Fellows) (100)
8. F-Prot (Frisk Software International) (21)
9. InoculateIT (CAI) (39)
10. Úplně jiný, zde neuvedený (306)
11. Nepoužívám žádný antivir (719)

- tato odpověď je opravdu super:-)

- + velice kvalitní heuristická analýza s prokazatelně vysokou účinností
- + vysoká rychlost skenování, nenáročnost na hardware
- + paketový skener (IMON), avšak omezený použitou vrstvou (winsocket)
- + transparentní kontrola HTTP

- nejednotné ovládání a vzhled
- pro začátečníka místy příliš složité, popř. nepochopitelné rozhraní

Dovětek pro „Lamy“: NOD se nedá sehnat takřkajíc „na černo“, jen ve 30denní zkušební verzi, jelikož jeho aktualizace probíhají pod přístupovým heslem, které jste obdrželi od výrobce. Samozřejmě vše lze obejít :-).

Ondřej Tichý, 2.S

HURÁ NA HOKEJ

Bílí Tygři poprvé v této sezóně hráli v domácím prostředí proti HC Oceláři Třinec, takže jsme s přáteli nemohli chybět... Liberecká Tip Sport Aréna byla více zaplněna než při naší předešlé návštěvě Česko - Finsko (turnaj čtyř zemí - Česko, Finsko, Rusko a Švédsko).

Ale zpět k zápasu ... Byly to nervy, pár minut před koncem základní hrací doby Oceláři srovnali na 2:2, a tak na řadu přišlo pětiminutové prodloužení, kde gól nepadl, a proto začaly samostatné nájezdy ... Vše našťastí dopadlo tak, jak jsme si přáli a Tygři vyhráli. Hnilička (liberecký brankář) všechny střely chytil, je šikovnej, ještě že „ho máme“!

Kdo jim fandí, může se podívat na www.bilitygri.cz.

-Micka-

Proč jsou muži šťastnější

- Muži jsou prostě šťastnější lidé
- Celý život ti zůstane jedno příjmení.
- Garáž máš celou pro sebe.
- Svatební přípravy se dějí samy od sebe.
- Čokoláda je prostě jen druh svačiny.
- Můžeš být prezident.
- Nikdy nemůžeš otěhotnět.
- Můžeš si vzít bílé tričko do vodního zábavního parku.
- Nemusíš si brát ŽÁDNÉ tričko do vodního zábavního parku.
- Automechanici ti říkají pravdu.
- Svět je jeden velý pisoár.
- Nikdy nemusíš jet na další benzínku, protože záchod na téhle je špinavý.
- Nikdy se nemusíš zastavit a přemýšlet o tom, kterým směrem se utahuje matička na šroubku.
- Stejná práce, lepší plat.
- Vrásky přidávají na charakteru.
- Svatební šaty 10 000.
- Pronájem smokingu 1 000.
- Lidi ti nikdy nezírají na hrudník, když s nimi mluvíš.
- Příležitostně umělecky ztvárněné říhnutí se od tebe vlastně čeká.
- Nové boty tě netlačí, nemrzačí a nedělají puchýře na nohách.
- Pořád stejná nálada.
- Telefonní hovory jsou komplet vyřízeny za 30 sekund.
- Víš jak natankovat.
- Na pětidenní dovolenou stačí jeden kufr.
- V pohodě si otevřeš všechny sklenice, které potřebuješ.
- Dostane se ti velkého ocenění jen za trošku ohleduplnosti.
- Když tě někdo zapomene pozvat, stále zůstává tvým přítelem.
- Spodní prádlo te stojí 60 korun za 3 kusy.
- Tři páry bot je víc než dost.
- Nikdy ti na veřejnosti nepadá ramínko.
- Prostě nevidíš, že máš zmačkané oblečení.
- Každá věc na obličejí má původní barvu.
- Stejný účes ti vydrží roky, ne-li desetiletí.
- Holit si musíš jen obličej a krk.
- Celý život si můžeš hrát s hračkami.
- Břicho ti většinou schová široké boky.
- Jedna peněženka, jedny boty stejné barvy, pro všechna roční období.
- Můžeš nosit kratasy bez ohledu na to, jak vypadají tvé nohy.
- Můžeš si „upravovat“ nehty nožem.
- Můžeš si vybrat, jestli chceš, nebo nechceš, knír.
- Dárky pro 25 příbuzných můžeš nakoupit za 25 minut 24. prosince.
- **Není divu, že muži jsou šťastnější!**

Kajus Kletuss, 4.S

SOUTĚŽ PRO STŘEDOŠKOLÁKY, KTEŘÍ RÁDI PÍŠÍ

Milí studenti a studentky!

Česko-německé fórum mládeže ve spolupráci s Goethe-Institutem vyhláší literární soutěž pro studenty 1. – 4. ročníků středních škol (15-19 let).

Úkolem soutěžících je napsat esej, úvahu, povídku, báseň (nebo něco jiného – záleží na vás!) na téma:

Co pro mě znamená Německo?

Tato soutěž probíhá i mezi středoškoly v Německu pod názvem „Das bekannte Unbekannte“. Téma soutěže pro německé účastníky je „Was bedeutet Tschechien für mich?“ (Co pro mě znamená Česko?)

Naším cílem je motivovat vás, středoškoly, ke psaní a k přemýšlení o naší sousední zemi, a dovědět se názory české a německé mládeže

Soutěž „Znamé neznámé“ má čtyři kategorie:

- Češi píšící česky
- Češi píšící německy
- Němci píšící německy
- Němci píšící česky

Zapojit do soutěže se můžete tedy ve dvou kategoriích - napište nám něco zajímavého česky nebo německy!

V každé kategorii stanoví porota jednoho vítěze, který obdrží finanční odměnu!

V porotě zasedne spisovatel a žurnalista Jaroslav Rudiš, který za svoji knihu Nebe pod Berlínem obdržel Cenu Jiřího Ortena, dále také členové Česko-německého fóra mládeže a zástupci Goethe-Institutu.

Váš literární příspěvek musí být dlouhý nejméně jednu stranu A4, velikost písma 12 (tato podmínka se netýká básní).

Soutěžní příspěvek nejlépe ve formátu Word pošlete do 30. 11. 2006 na emailovou adresu: cnforummladeze@seznam.cz

Více informací o soutěži si můžete přečíst na adrese: www.forummladeze.ahoj.info.

Válka mocných - pokračování

Nazghareath se i s chlapcem přenesl do obrovského jeskynního domu, do nějž velkým rovtkem v klenutém stropu pronikalo světlo měsíce a hvězd, a stanul vedle jednoho ze dvou kamenných oltářů, na nichž spočívala dvě mohutná těla zjevně tvrdě spících mužů. Ani jeden z nich však nebyl lidského původu. Muž s temně rudou kůží a havraními vlasy i urostlý bělovlasý stařec byli totiž dva Nejmocnější.

Nad oltáři se vypínaly dva stromy. Bílý košatý dub, jehož kmen protkávala síť azurových žil, a štíhlý černý strom s temně fialovými žilami, který se okolo dubu ovíjel jako zlověstný had. Zdálo se však, jako by z nich již dávno vyprchal život. Kůru měly seschlou, listy téměř opadané a jejich žíly jen neznatelně tepaly. Nazghareath pohlédl k protějšímu oltáři, kde už stál i druhý První. Byl oděn do černorudého roucha a stejně jako jeho světlejší protějšek,

i on třímal v náručí nemluvně, malou vílí princeznu.

"Můžeme začít?" zeptal se První v bělozlatém. Rudočerný příkryl. Oba tedy položili novorozence na oltáře a začali s obřadem. Sklonili hlavy a pomalu pozvedli ruce dlaněmi otočenými vzhůru. Pak společně pronesli tuto větu:

"Nīghóra, ghra an hag-het spiri nīmoas. Imphára ár nár ked-hak er wogar."

(Volám Tě, duše Nejmocnějšího. Probud' se po tisíciletích a přijmi toto tělo, jež Ti bylo předurčeno.)

Jen co to dořekli, už se nad těly obou Nejmocnějších vznášely průsvitné mlhavé stíny. Jeden černý, druhý bílý. Chvilí se třepotaly na místě a pak s tichým zašeščením prostoupily tělíčka nemluvnat. Princezniny smaragdově zelené oči v tu chvíli zaplály světlem hořícího plamene a pelverinovi mrazivě modré zase jasnou bílou září. Obřad byl téměř u konce. Zbývala už jen jedna věc.

První sáhli do sametového váčku, který se jim pohupoval u pasu a vytáhli dva přívěsky. Tmavě fialový a azurově modrý lístek zavěšený na tom nejjemnějším řetízku ze zcela neznámého třpytného kovu. Pověsili je dětem okolo krku. Obřad skončil. Nazghareath opět uchopil plačící děti do náruče a naposledy si vyměnili nevraživé pohledy. Potom oba bez jediného slova zmizeli.

V komnatě mezitím panovala dusná a velice napjatá atmosféra. Glirdgen Dveoliová, královnina nejvěrnější komorná, kterou sem přivolala předchozí změt' hlasů a Galticein křik, se svou paní snažila ze všech sil utišit a neustále ji ujišťovala, že se jí chlapec jistě brzy vrátí živ a zdrav. Galticea však její konejšivá slova téměř nevnímala. Vlastně nevnímala vůbec nic, co se kolem ní dělo. Stále jen ležela nepřítomně s hlavou na polštáři, který smáčely horké slzy a prsty hnětla jemnou bavlněnou tkaninu pokrývky, která jí zůstala v rukou, když jí Nazghareath syna bral.

Pokračování příště -Rimmer-

Střední odborná škola
mediální grafiky a polygrafie, Rumburk
příspěvková organizace

Čtyřleté studijní obory zakončené maturitní zkouškou

- Reprodukční grafik pro média
- Tiskař na elektronicky řízených strojích
- Polygrafie - média / grafika / reklama

Tříleté učební obory zakončené závěrečnou zkouškou

- Reprodukční grafik
- Tiskař na polygrafických strojích
- Knihař

Absolventi polygrafických oborů nacházejí velmi dobré uplatnění v tiskárnách, DTP pracovištích, reklamních a propagačních agenturách při tvorbě grafických návrhů, webových stránek i při vlastní živnosti.

Navštivte nás u příležitosti
Dne otevřených dveří v pátek 8. 12. 2006
od 9.00 do 17.00 hodin nebo v jiném termínu
po telefonické dohodě.

Jiřkovská 840/4, 408 01 Rumburk
tel.: 412 332 320, 412 332 072
e-mail: info@sosmgrp.cz

www.sosmgrp.cz